

Renée de Gans

20 jaar voorzitter Ondersteuningsfonds
Meelevend en zakelijk, met hartverwarmende verhalen

'Tot nu toe had ik elke dag een to-do lijstje. Dat hoeft nu niet meer,' zegt Renée de Gans, die op 10 juni dit jaar afscheid nam van het Nederlands Ondersteuningsfonds. Ze was 20 jaar voorzitter en ontving uit handen van de plaatsvervangend ambassadeur van Nederland de onderscheiding Lid in de Orde van Oranje Nassau, met bijpassende versierselen in een fraaie doos. Een grote verrassing voor haar, maar niet voor de velen die haar kennen van haar jarenlange toegewijde zorg voor mensen in het PACA-gebied die ondersteuning nodig hebben op financieel of sociaal gebied.

Onder het genot van een lichte lunch op het ruime terras met oude balken van haar prachtige, vijftig jaar oude huis in Opio praten we over haar leven en maak ik kennis met haar man Ton van Bilsen, Bosschenaar van geboorte. De stad waar gezelligheid troef is. Renée daarentegen komt uit Rotterdam. En dat merk je ook wel, want achter die gezelligheid gaat een meelevend, maar ook zakelijk hart schuil, dat ze zeker nodig had in haar functie als voorzitter. Want het Ondersteuningsfonds is wel goed maar niet gek. Er zijn strikte criteria wil iemand in aanmerking komen voor hulp. 'Wij komen als laatste mogelijkheid in actie,' zegt Renée. 'Als de Nederlandse noch de Franse overheid kan helpen, als er geen vrienden of familie zijn die iets kunnen doen. En dan moet je ook nog drie jaar in Frankrijk wonen, dat wil zeggen belasting betalen.'

VOORZITTER

Renée was alleenstaande moeder van een zoon toen zij Ton leerde kennen, die ook alleen voor zijn drie kinderen zorgde. Ze woonden acht jaar in Engeland en toen Ton een functie kreeg die veel reizen met zich meebracht, kochten zij in 2000 dit huis in Opio met de vooruitziende blik op zijn pensioen.

Ze zegt: 'Ton moest veel reizen en ik wilde liever alleen zijn in de zon dan in de regen in Nederland.' Renée woonde vervolgens negen jaar vast op haar Franse stek, waar de jongste op de zaterdagochtenden naar de Nederlandse school De Gouden Klomp ging. Daar maakte ze kennis met een kringetje Nederlanders en werd al gauw bestuurslid. Zo leerde ze ook Eric Padt kennen, destijds voorzitter van het Ondersteuningsfonds en hij wist Renée te interesseren voor een bestuursfunctie. 'Op een gegeven moment vroeg hij of ik bij hem wilde komen. Ik was best zenuwachtig want ik dacht dat ik iets niet goed deed. Maar hij vroeg mij voorzitter te worden!'

ORGANISEREN

Goed gezien dus van Eric Padt. Een jonge vrouw van 46, die blakend van energie nog volop in het werkende leven stond en zoals gezegd meelevend, maar ook zakelijk was. Na de middelbare school werkte Renée eerst voor een reisbureau en organiseerde zij reizen naar beurzen in Europa. 'De sport was om de stoelen die ik in een vliegtuig van Martin Air reserveerde, vol te krijgen. Soms gingen vriendinnen mee, ik schreef destijds zelf de tickets uit, haha!' Vervolgens werd Renée directiesecretaresse van een oliemaatschappij, waar ze ook even-

nementen organiseerde zoals diners en grote recepties voor zakenrelaties, onder andere in Londen.

Toen ze zwanger was, besloot ze in het bedrijf van haar moeder te gaan werken. Een organisatie die de officiële notulen maakte van gemeenteraadsvergaderingen. Ze kreeg de geluidsopnamen thuisgestuurd en werkte ze daar uit. 'Het is echt een vak,' zegt ze, 'je moet het gesproken woord in goed Nederlands omzetten in een geschreven tekst. Een soort vertaalwerk eigenlijk. Een uur vergaderen kostte vaak 10 uur werk. Raadsleden spreken niet allemaal even duidelijk en soms wordt er maar wat gebazeld en is er geen touw aan vast te knopen.' We delen een herinnering aan een raadslid in de gemeente Haarlemmermeer, waar ik destijds hoofd communicatie was. Lachend verhalen we de wartaal die deze man vaak uitsloeg. Het is het enige raadslid dat ze nog bij naam kent. 'Ik ging maar een keer per vier jaar naar de vergaderingen, na de verkiezingen. Dan had ik min of meer een beeld van de raad. Later ontving ik de opnamen via internet. Dat was natuurlijk wel gemakkelijker.' Renée deed dit werk 30 jaar, ook toen ze in Engeland en Frankrijk woonde. Grijnzend: 'Ik heb er wel een afwijking door ontwikkeld. Ik wil altijd teksten corrigeren ... beroepsdeformatie!'

KLANTEN

Ondanks haar afscheid bekommert ze zich nog om twee klanten van het Ondersteuningsfonds. 'Twee dames van 80 en 95. Ik ken ze al vele jaren. Die laat je niet zomaar in de steek. De mevrouw van 80 woonde jaren in een caravan bij een boerderij. Geen stromend water, geen elektra. Ze bleek een zodanig aantal jaren in Nederland te hebben gewoond, dat ze recht had op een gedeeltelijke AOW-uitkering. Gezien haar schrijnende situatie besloot de SVB een aanzienlijk bedrag met terugwerkende kracht uit te betalen. Ik was er best trots op dat ik dat voor elkaar had gekregen.'

Enkele weken geleden ging het heel slecht met haar. Ze herkende niemand meer en had dringend hulp nodig. Wij moesten toen een moeilijke afweging maken want zij wilde pertinent niet naar het ziekenhuis. We willen helpen zonder opdringerig te zijn. We zijn niet de baas. Uiteindelijk hebben wij besloten de pompiers te bellen. Dezelfde avond viel ze en belde de boerin de pompiers, die haar naar het ziekenhuis brachten. Gelukkig wordt nu goed voor haar gezorgd.'

'Het komt meer voor,' vertelt Renée, 'dat mensen niet weten of ze recht hebben op AOW' of dat zij onder bepaalde condities zorgtoeslag in Nederland kunnen claimen. Als het ons lukt om dat voor elkaar te krijgen, kan dat financieel een groot verschil maken.'

DIERBARE BAND

'Toen ik in het begin voorzitter was, wist ik niet altijd hoe we met een probleem moesten omgaan. Maar er is altijd wel iemand die helpt. Vooral de assistente sociale, de maatschappelijk werkster die er in elke gemeente is, kan de weg wijzen op het gebied van sociale voorzieningen zoals huursubsidies en tegemoetkomingen voor kinderen.'

Zo kwam er eens een jonge vrouw op ons pad die mishandeld werd door haar man. Ze zat op een klein, donker kamertje in een hotelletje met haar twee kinderen, van wie een nog baby. Ze had niet eens een koelkast ... Consul Van Santen, de beschermheer van het fonds, ging samen met haar naar de burgemeester en twee weken later kreeg ze een appartement toegewezen.

Wij hebben toen via ons netwerk huisraad ingezameld en ook voor een koelkast en wasmachine gezorgd. Ze vond gelukkig snel een baan en was niet meer afhankelijk van ons. Het gaat nu goed met haar en de kinderen.

Het contact blijft. Sommige klanten kennen wij al zo lang, dat we een bijzondere en dierbare band met hen houden.'

REIZEN, GASTEN EN INDONESISCH

Mooie, warme verhalen. Het zijn maar enkele voorbeelden van de hulp die het Ondersteuningsfonds biedt. Renée gaat haar klanten nog missen. Maar ze kookt graag en ontvangt veel gasten. Ze vertelt over een echtpaar uit Syrië dat zij en haar man hebben geholpen toen ze pas in Nederland waren. 'Ze zijn nu volledig geïntegreerd en komen elk jaar met hun kinderen twee weken bij ons in Frankrijk op vakantie. Heel dierbaar.' En lachend: 'ik doe nu een cursus Indonesisch. Zo'n leuke en ook gemakkelijke taal... Ze vervoe- gen bijvoorbeeld de werkwoorden niet.' Ook wacht hun appartement in het gezellige centrum van Den Bosch, waar ze nu 's winters wonen. Dat gaat dus wel goed komen. Echtgenoot Ton is wel blij dat Renée het minder druk heeft nu en ze ook zonder zorgen kunnen reizen. Bali staat op het programma en de jaarlijkse wintersport met de kinderen. Welverdiend na 20 jaar Ondersteuningsfonds en anderen helpen! ●

BELASTINGVERMINDERING VOOR DONATEURS

In het Jaarverslag van het Nederlands Ondersteuningsfonds en de jaarlijkse brief worden voorbeelden gegeven van hulp die wordt geboden. Deze informatie is ook te vinden op internet (nederlandsondersteuningsfonds.fr). Door de jaren heen is er een adressenlijst ontstaan van

donateurs (ongeveer 130) en geïnteresseerden. Het Ondersteuningsfonds is een onafhankelijke organisatie en mag dus geen gebruik maken van bijvoorbeeld de ledenlijsten van de Nederlandse Clubs. De bestuursleden komen in contact met mensen die hulp nodig hebben op financieel of sociaal gebied via de consulaten, door mond tot mond-verhalen over mensen die zijn geholpen en via contacten met de DNC en ANM.

Het fonds is opgericht in 1967 op initiatief van de toenmalige Nederlandse consul in Nice om Nederlanders die hier woonden en in behoeftige omstandigheden verkeerden, te helpen. Toen de vereniging groter werd, is een officiële status aangevraagd via ANEAS, een vereniging die

hetzelfde werk doet in Parijs en omstreken, om zo te kunnen profiteren van de fiscale voordelen voor giften aan liefdadigheidstellingen.

In 1998 kreeg het Ondersteuningsfonds het officiële predicaat '*assimilée aux associations d'utilité public*' en werd het geheel zelfstandig. Het fonds kon daardoor legaten ontvangen, kreeg vrijstelling van successie- en schenkingsrecht en van *impôt sur les sociétés*.

Donateurs krijgen belastingvermindering van 50% van hun gift. Ook als die van een Nederlandse bankrekening komt. Informatie hierover staat op de website. De jaarlijkse donaties bedragen rond de 25.000 Euro. Het aantal klanten is ongeveer 15.

De door het fonds verleende financiële hulp kan bestaan uit een maandelijks bijdrage dan wel een renteloze lening op voorwaarde dat een schuldbekentenis wordt ondertekend. De bedoeling is cliënten zodanig te begeleiden, dat zij op termijn weer op eigen benen kunnen staan. Er worden geen zakelijke leningen verstrekt. De sociale hulp kent vele vormen.

